

Gange har været Tilfældet, at de lade overvættets store Beløb blive indestaaende i Fæstegaardene; men Alt dette falder bort, saasnart Godset gaar over til fri Eiendom. I saa Fald kan det være, at Betalingen vil blive opffruet; men ikke blot det, men Capitalen kunde da heller ikke, ikke engang i indskrænkter Maalestok, blive indestaaende i Eiendommene, og saaledes vil Hensynet til Fæstebondestandens Interesse være en stærk Tilskyndelse til ikke at lade denne Lov nu for Eiden blive videre fremmet, men alene til at lade den komme til at virke ved den Kraft, den har havt ved at være foretaget i forrige Samling og ved den Forhandling, vi nu have ført om den. — Endnu kun en Bemærkning — det gjør mig ondt, at jeg maa opholde Thinget saalænge — med Hensyn til den Paragraph i Lovforslaget, som har optaget Bestemmelsen i Loven af 1854 om, at der skal vaages over, at de Begunstigelses, som indeholdes i Crectionsbrevene eller andre gyldige For skrifter, blive bestaaende, og at det fornødne Tilsyn dermed skal føres af Justitsministeren. Men, mine Herrer! ville De nu tænke Dem en Masse Crectionsbreve, som indeholde Bestemmelser, der for den enkelte Fæster kunne have stor Betydning, men som i sig selv ikke angaae nogen særdeles vigtig Gjenstand, hvorledes skal det da være muligt for Justitsministeren, efterat Eiendommen er gaaet over til fri Eiendom, at kontrollere i det Uendelige, at alle disse Bestemmelser blive opfyldte? De ville allerede af de Bilag, der ere meddeelte i Udvalgets Betænkning, have seet, at der kan være mange Bestemmelser af denne Natur. Naar der saaledes — jeg troer, at det er for Baroniet Løvenborg — blandt Andet til Fordeel for Fæstebønderne er Tale om, at der enten skal være ingen eller kun, som det hedder, en taalelig Indfæstning i Erkendelse af den Af dødes Virksomhed, hvorledes skal de Justitsministeren kunne paasee, at den Indfæstning, der gives, er taalelig, og hvorledes kan det opnaaes, at den, der har kjøbt Eiendommen for

at benytte den, tager et billigt Hensyn hertil. Det er i Genhold til alt Dette jeg vil tilraade Thinget ikke at fremme denne Sag.

Frederiksen: Der er i det meget interessante Foredrag, vi i dette Dieblif hørte, en enkelt Ting, som gjorde mig ondt, det er en Ting, som utvivlsomt i høi Grad tiltaler adskillige andre Medlemmer i det ærede Thing, det er de Ord, vi nylig hørte af det ærede Medlem om Fæsterne. Det gjorde mig ondt, at jeg hørte disse Ord, ikke just med Hensyn til Realiteten deraf, men kun fordi jeg hørte dem af det ærede Medlem. Med al den Agtelse, jeg har for hans Personlighed, er det ikke muligt for mig at bringe den Opfattelse, vi nylig hørte fremsat af ham, i Samklang med den Anskuelse, jeg idetmindste har dannet mig af hele hans politiske Liv. Det vil jo være overflødigt for mig at sige, at vi Forslagsstillere med største Fornøielse ville modtage al den Hjælp, som det ærede Medlem med al sin udmærkede Sagkundskab vil kunne yde os til at rette paa dette Forslag. I det Dieblif vi see de Punkter, som han lægger Bægt paa, nærmere formulerede, forsvarede og paaviste i det Enkelte, da skal Intet være os fjærere end paa denne Sags senere Bei her i Thinget, og jeg er overbevist om, at den vil have en senere Bei her i Thinget, at kunne tage Hensyn til Alt, hvad der maatte blide fremsat af ham. Hans hele Betragtning er jo allerede bekræftet i de Ord, hvormed min ærede Medforslagsstiller idag har indledet Behandlingen af dette Forslag, idet han nemlig sagde, at vi med største Fornøielse skulde tage vort Forslag tilbage, hvis den høitagtede Minister og Regjeringen vilde love os at tage denne Sag i sin Haand; men naar det ikke er Tilfældet, naar Ministeren ikke har andre Ord at sige os end dem, vi hørte ifjor, saa seer jeg virkelig ikke, hvad anden Bei der er at gaae, naar man for Alvor vil fremme denne Grundlovsbestemmelse, end den af os foreslaaede. Jeg har en noget anden Opfattelse af Thingets Initiativ,